

Tweede wonderbare spijziging

Periodethema: De rondwandeling
Markus 8: 1-9

VOORAF

In Mark. 6: 30-44 lezen we van de eerste wonderbare spijziging. Dan worden vijfduizend mannen (nog zonder de vrouwen en kinderen (Matth. 14: 21) met vijf broden en twee vissen gevoed. Deze keer gaat het over de tweede vermenigvuldiging van de broden. Ook in deze geschiedenis worden vele duizenden op wonderlijke wijze gevoed.

UITLEG VAN DE TEKST

De Heere Jezus is in het gebied van Tyrus en Sidon geweest, ten noorden van Israël. Daar heeft hij de dochter van de Syro-Fenicische of Kananese vrouw verlost op het aanhoudende gebed van haar moeder (Mark. 7: 24-30). Nu gaat Hij daar vandaan weg, naar het zuidoosten, richting het meer van Galilea (Mark. 7: 31). Vanuit Matth. 15: 29 e.v. weten we dat Hij daar een berg of heuvel beklimt. Als Hij een geschikte plaats gevonden heeft, blijft Hij daar zitten. Over welke berg het hier gaat, weten we niet. Ondertussen blijft Zijn komst niet onopgemerkt. De mensen weten de Heere Jezus wel te vinden. Van alle kanten stromen de scharen toe. Ze komen niet om een mooi verhaal te horen of om een interessante discussie met Hem aan te gaan. Ze komen omdat zij Hem nodig hebben. Zij hebben immers gehoord dat Hij zieke mensen beter kan maken. Kreupele en verlamde mensen, die niet meer kunnen lopen, worden meegedragen. Blinde mensen, die niet meer kunnen zien, worden bij de hand meegenomen. Ook stomme mensen, die niet kunnen spreken (veelal omdat ze doof zijn), worden als het ware op sleeptouw genomen, evenals vele andere mensen met ziekten, zorgen en gebreken. Wat doen zij met al die zieken en gehandicapten?

Zij leggen hen neer aan de voeten van de Heere Jezus. Bij Hem moeten zij zijn. Daar zijn zij diep van overtuigd. En worden zij in Hem beschaamd? Nee! Heel eenvoudig en krachtig staat er in Matth. 15: 30: 'En Hij genas dezelve.' Het staat er alsof het bijna vanzelfsprekend is. Maar dat is het natuurlijk niet. Dat beseffen de mensen heel goed. Zij zijn verbaasd als zij anderen, die nog nooit iets hebben kunnen zeggen, horen spreken, als zij mensen die nog nooit een stap hebben kunnen zetten, zien lopen, als zij getuigen worden van blinden, die voor het eerst kunnen zien. Dit is geen mensenwerk. Dit is Gods werk. Gaan hier geen oudtestamentische profetieën van de komende Messias in vervulling? Zie bijvoorbeeld Jes. 29: 18 en 19, Jes. 35: 5 en 6, en Matth. 11: 5. De mensenmenigte geeft de Heere de eer en verheerlijkt Hem (Matth. 15: 31). Na verloop van tijd roept de Heere Jezus Zijn discipelen tot Zich (vers 1). Hij deelt met hen Zijn bezorgdheid over de mensenmenigte. Wat is het ontroerend dat Hij zo hartelijk met ontferming bewogen is over al die luisterende mensen. Wat is Zijn liefde groot! Hij heeft allermeeest oog voor hun geestelijke nood, maar dat komt niet in mindering op Zijn zorg voor de gewone aardse noden. Hij weet dat deze mensen al drie dagen lang bij Hem zijn. Zij hebben niets meer bij zich om te eten (vers 2). Misschien hadden velen wel wat meegenomen, maar dat is nu allang op. Moet Hij hen nuchter, met een lege buik naar huis laten gaan? Dat wil de Heere Jezus niet. Hij voelt Zich verantwoordelijk voor hun welzijn nu zij zo lang bij Hem zijn geweest. Stel je voor dat zij onderweg zouden bezwijken. Hij weet dat sommigen van ver komen (vers 3). Maar hoe kom je in de woestijn, in de eenzaamheid, aan zoveel brood dat duizenden ervan kunnen eten (vers 4)?

Je ziet de discipelen als het ware denken: Het is wel een mooi plan om de honger van al die mensen te stillen, maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Zijn de discipelen dan vergeten dat Jezus korte tijd geleden vijfduizend mensen heeft gevoed met vijf broden en twee visjes? En hebben zij Zijn almachtige hand niet gezien toen Hij al die zieken genas? Waar is nu hun geloof in Christus? In dit verband is het illustratief hoe hun Meester hen moet vermanen om de hardheid van hun hart in Mark. 8: 17-21 (vlak na de tweede wonderlijke spijziging). Christus neemt nu Zelf het initiatief. Uit alles blijkt dat Hij weet wat Hij zal doen. Hij zal opnieuw iets van Zijn heerlijkheid tonen. Daarbij begint Hij niet 'zomaar' met een wonder. Eerst vraagt Hij de discipelen wat zij zelf nog hebben aan brood. Dat is niet zoveel: zeven broden (vers 5). Bij deze broden moeten we eerder denken aan flinke bollen dan aan hele broden van de bakker. Christus gebiedt de mensen om te gaan zitten (vers 6). Zo zitten zij klaar voor de maaltijd. Maar waar is het eten? Duizenden ogen richten zich op niet meer dan zeven bollen brood. Moeten we daar nu voor danken? Dat is toch nooit genoeg? Toch gaat Gods Zoon de mensenmassa voor in gebed. Hij dankt Zijn Vader voor het eten dat er nog niet is. Zo vast vertrouwt Hij dat Zijn Vader het zal geven. Vervolgens begint Hij het brood te breken. De discipelen mogen het uitdelen aan het volk. In vers 7 lezen we dat zij ook nog wat visjes hebben. Als Hij die gezegend heeft, mogen zij die ook uitdelen aan de schare.

Wat een wonder! Hier is God aan het werk. De discipelen blijven delen totdat iedereen verzadigd is. Zelfs dan is er nog ruimschoots over. Niets wordt weggegooid. Alles wordt verzameld. Bij elkaar vult het restant zeven volle manden (vers 8). Dat is nog veel meer brood dan de zeven bollen waarmee Christus was begonnen. En dat terwijl vierduizend hongerige mannen (nog afgezien van de vrouwen en de kinderen!) meer dan genoeg gegeten hebben (vers 9). Wat is Zijn heerlijkheid groot! Na de maaltijd neemt de Heere Jezus afscheid van de mensen. Zelf gaat Hij aan boord om over het meer naar de delen van Dalmanutha te gaan (vers 10).

TER OVERWEGING

Wat toont de Heere Jezus hier Zijn barmhartigheid. Hij beziet de mensen niet met een kille afstandelijke blik. Hij is met innerlijke ontferming over ons bewogen (vers 2). Niemand van al de mensen die hun heil zoeken bij Hem, wordt door Hem teleurgesteld. Het is wel waar dat niemand tot Hem komt, tenzij dat de Vader hem trekt (Joh. 6: 44).

Maar het is nog veel meer waar dat niemand die tot Hem vlucht, wordt weggestuurd (Joh. 6: 37). Vertel de kinderen van de ontfermende liefde van Hem. Leer hen jong met al hun vragen en noden naar de Heere Jezus te gaan. In deze wonderen (de genezingen en het wonder van de broden) toont de Heere Jezus iets van Zijn heerlijkheid. Hij geeft zichtbare bewijzen dat Hij de langverwachte Messias is. Het is niet Zijn bedoeling dat we opgaan in de wonderen op zich, maar dat wij ons overgeven in de handen van Hem, Die deze wonderen doet. Daar wil ook deze geschiedenis ons en 'onze' kinderen brengen. Hoe indrukwekkend wonderen ook zijn, verwacht er niet teveel van als het gaat om geloof en bekering. De discipelen hebben al vele wonderen van de Heere Jezus gezien en toch twifelen zij er nu weer aan of er wel genoeg brood zal zijn. En zelfs na deze tweede wonderbare spijziging moet de Heere Jezus hen vermanen om hun kleingeloof (zie Mark. 8: 17-21). Dat zegt iets over de hardheid van ons hart. Des te groter wordt het wonder dat Christus' liefde zelfs het hardste hart weet te verbreken.

De Heere Jezus is in de eerste plaats gekomen voor het 'ene nodige', dat wil zeggen dat wij met God worden verzoend, dat wij gered worden van de toekomstige toorn, dat wij de Heere Jezus leren kennen als de Zaligmaker van onze zonden. Maar dat komt niet in mindering op Zijn zorg voor de gewone dingen van alledag. Hij ziet het ook als de luisterende mensen honger krijgen. Hij ziet het ook als je moe, verdrietig, eenzaam, depressief enz. bent. En Hij wil ook daarin voorzien.

De Heere Jezus dankt Zijn Vader voor het voedsel. Daarin geeft Hij ons een voorbeeld. Hij wil dat ook wij Hem danken voor ons dagelijkse brood en voor alle zegeningen die we uit Zijn hand ontvangen. Er is ruimschoots genoeg. Er blijven zelfs zeven volle manden brood over. Dat zegt iets over de overvloed die de Heere geeft. Hij geeft niet karig, maar mild en overvloedig.

GELOOFSLEER

- Heidelbergse Catechismus, zondag 1, vraag en antwoord 1. Christus is een Zaligmaker voor lichaam en ziel, in leven en sterven, voor de tijd en de eeuwigheid.
- Heidelbergse Catechismus, zondag 46, vraag en antwoord 121. We mogen in ons gebed zowel onze geestelijke als onze lichamelijke noden bij de Heere brengen.
- Heidelbergse Catechismus, zondag 50. Geef ons heden ons dagelijks brood.